

Grensgevallen

Foto's Ton Broekhuis, tekst Eddie Marsman

Het gebeurt zo, op een dag.

Om de Driehoek van de Limes, Caracalla's en Fangerige Wolf.

De Limes van Nederland. De rand. De punt.

Eerst akkers, bomen, struikgewas, huizen, alleen en in vereniging.
Decor voor dagelijks leven met hier en daar een mens of wat.
Dan in één oogopslag: water en slik, daarboven een hemel gemaakt
uit wit en blauw en blauwer.
Alsof je heel lang je adem hebt ingehouden.

De laatste slinger van de Westerwoldse A. Een houten sluis.
Een handvol huizen. Een sluiswachtershok.
Zijne heigheden Termunten en Emden.
Bewegend grijs: een boot.
Bewegende zwart: slikschuimers.
Geluiden die niet thuis te brengen zijn.
De stilte bijvoorbeeld.
En de gedachte om dit, eindeloos vaak, te herhalen.

Die keer dat ik verder ging en de oversteek waagde naar het andere
land. Dezelfde dijk, hetzelfde gras, een zelfde laatste weggetje.
Er stond een bord tegen ongewenste honden en het zat vol roestige
putten en gaten. Dat gaf vreselijk te denken.

Die keer met de sluiswachter, lang sluiik haar en klompen. Hij had
gevaren, India bereisd, filosofie gestudeerd. Dat was een lang verhaal.
Nu las hij de waterstanden en sluisde bij tijd en wijle.
Klein?

Tja, hoe moest hij dat nu uitleggen? Hij zat hier. Hij keek, hij las en hij
dacht. En de rest van de wereld, ach, dat zit toch allemaal in je kop?

De keer met die landarbeider. Zo'n leven met twee wereldoorlogen,
de ene tussen uniformen en de andere om het geld.
De eerste, dat was pas een kwaai tijd. Ineens was er een grens die
er nooit was geweest want de liefde, zo is het toch, die trekt zich van
het land niks aan.

De keer dat ik dacht, gelukkig, er valt niets meer te zeggen.
Eindelijk rust.

De keer dat er gruwelijk gele direktieketen stonden, en bergen
opgespoten zand. Er werd geheid en gelast en beton gestort.
En gesloopt.

De keer dat ik voor het eerst die kleuren uit de supermarkt zag, de
nette parkeerplaats, het keurige trapje, de borden met tekst en uitleg.
Dat was de keer dat ik wist dat ik voorgoed, nooit en te nimmer, hier
nog een voet zou zetten.

Op een dag bloeit het koolzaad.
En zoveel is er nu ook weer niet voor nodig om terug te komen op
een besluit.

